

Пролѣтътa на кървавата 1876 година пробуди зеленитѣ гори и на Родопитѣ.

Въ всѣко село и въ всѣка българска кжща имаше най-малко по единѣ българинѣ, който носѣше въ сърдцето си велика тайна. Посветенитѣ стискаха ржцетѣ си, шушнѣха си съ пламнали лица и скрито лѣеха куршуми. Кипѣше работата въ очакване на голѣмия бунтѣ.

Въ „Оборище“ бѣ решено : на първи май въ всѣко село и градѣ да се развѣе червеното бунтовно знаме. А градоветѣ, въ които живѣеха повече турци, трѣбваше да бждатъ запалени.

Така бѣ опредѣлена отъ Бенковски и другаритѣ му и сждбата на Пловдивѣ. Градѣтѣ трѣбваше да бжде запаленѣ на уречения день. Като видятъ кърравия пламѣкъ, селянитѣ отъ околнитѣ села трѣбваше да грабнатъ пушкитѣ си и да изкаратъ черешовитѣ топчета за великия бунтѣ. Бѣ решено пожарѣтѣ въ Пловдивѣ да бжде първиятѣ знакѣ.

Но на 22 априлѣ, въ срѣда, бунтовницитѣ въ стария голѣмѣ тракийски градѣ получиха кърравото писмо на Бенковски. Съ пламнали лица и трепетни сърдца, още сжщата вечерѣ тѣ се събраха въ една кжща. Отонѣ Ивановѣ бѣ опредѣленѣ да даде първия знакѣ на всички околни села като запали една кжща на Небетѣ тепе. Следѣ това останалитѣ заговорници трѣбваше да подпалятъ града отъ всички страни.

Съ една тенекия газѣ Отонѣ Ивановѣ трѣгна къмѣ тепето. Промѣкна се по тѣсна уличка и се закри задѣ стенитѣ на опредѣлената за запалване кжща. Тукѣ разлѣ газѣта по вратата, прозорцитѣ и всички дървени части. Извади кибритѣ и драсна една клечка. Жълтиятѣ пламѣкъ освѣти бледото му лице.

— Какво правишѣ тукѣ, бе хаймана? — изведнажѣ изрева задѣ гърба му гърлестѣ гласѣ.

Отонѣ Ивановѣ скочи. Клечката угасна. Той поиска да се защити, но непознатиятѣ се хвърли върху му като котка и изви ржцетѣ му.